

קרוב השם

הרחבת הדעת והתעלות רוחנית

● עפ"י תורת הצדיקים ●

שיעורי בית המדרש 'קרוב השם'
שנמסרו מפי המשפיע הרה"ח ר' דוד גבירצמן שליט"א

● בראשית דברים

\\ העתיד עדיין

מעשה באדם חריף וחד,

בעל ראייה עמוקה ורחוקה במיוחד,

אשר הכריז קבל-עם במוצאי פסח:

"מורי ורבותי, החורף כבר בפתח!".

גיחכו כל אנשי העיר,

והנה הגיע חג הקציר:

"חברים, הגשם תיכף מגיע" -

עומד הוא בשער ומתריע.

נדרו האנשים בראשם, הפנו גב,

כך בחודש תמוז, גם בחודש אב.

והאיש בשלו זועק בגפו:

"הנה הנה, החורף כבר פה".

עבר אלול, חלף לו סוכות,

משמיים החלו מזרזפות טיפות.

"ראו כי צדקתי" - הוכיח לכולם.

"עוד בפסח זיהיתי - בא החורף לעולם".

*

להבדיל

טוב ורע מסוגלים לדור בכפיפה אחת, אם לכל אחד מהם מקום מוגדר

כתבו עליך בפרשה
למצוא את עצמך בפרשת השבוע

3

השקעות בע"מ

למה זה קורה לנו שוב ושוב? - המדריך למשקיע המציאותי

להתקרב למציאות
לעבוד עם מה שיש - שיחת חברים

7

בראשית דברים / המשך \\ העתיד עדיין

קוראים יקרים,	אנשים שוקעים במרתון ניחושים, מדגמים ופרשנויות.	מבכים מרה וצוהלים בחדוה.
אינני רוצה להתגאות בכישרונותיי הברוכים, ולכן לא אחשוף מי חיבר את השיר המופלא שקראתם זה עתה.	טבלאות מתמלאות ונמחקות, מתעדכנות און-ליין.	זה כיף. אין טעם להכחיש.
אתייחס לתוכן בלבד.	תרחישים נרקמים ונפרמים בו-זמנית.	אחרת לא היינו עושים זאת.
אנו חיים בתקופה בה זיהוי וניבוי התרחשויות עתיד הוא מקצוע מבוקש.	אגב, בתור אדם חובב מסתורין, שמתי לב שיש בריות שנבראו לשעה זו בלבד, כדוגמת התחש הקדום.	כיף מהחלל הפנוי.
הצפה של סקרים על גבי סקרים, מצד אחד.	אנשי המספרים למשל, מכירים אותם?	*
מי יחיה ומי ימות. מי בקיצו ומי לא בקיצו.	פעם בכמה שנים הם מבליחים לעולם, מתראיינים בכמה כלי תקשורת, ומשורחה השמש הם שבים לנהר דינור.	כן כן, קוראים יקרים, חלל פנוי, זוכרים?
ומצד שני, חילופי האשמות על מי שכן או לא זיהה מראש.	כך גם הצמד בדר-עופר זכרונם לברכה, ששפתותיהם מדובבות בקבר אחת לעונת בחירות.	זה מהמדור של 'להתקרב למציאות'.
הראשון שזיהה מול הראשון שהזיע.	בקיצור, מדובר בארבע-חמש שעות של שעשועי הבל וריק.	אז הנה הפתעת הבחירות שלנו:
אנשים נדרשים לנבא עתידות, ונתבעים על שלא עשו כן.	ואם היתה זו הנאה גרידא, ניחא.	בעקבות בקשות חוזרות ונשנות, בתוספת תשלום סמלי, חזרנו עם המדור האהוב.
שיא האבסורד מתרחש בליל הבחירות.	אולם אנשים מכלים אנרגיה ומבזבזים כוחות נפש.	מדור שעוסק בחיבור למציאות, וויתור על חיים חילופיים בכל מיני מציאויות דמיוניות.
משעת סגירת הקלפיות ועד סיום ספירת הקולות.	מתלהבים. מתרגזים. מתווכחים. מנצחים.	מוזמנים להפליג איתנו יחד למסע חורף מרתק וסוחף בעקבות המציאות האבודה.
מאות אלפי ציפורניים ברחבי הארץ נכססות במתח.		איש בל יעדר!
		א געזונטע ווינטר
		העורך

כיסופים

כשוט לחיות עם השם

יו"ל ע"י 'כיסופים'
חבקוק הנביא 5 רמת בית שמש ג' 1

לכל עניני הגליון-
הערות והארות, נקודות הפצה וכדו'
ניתן ליצור קשר
בפל: 054-853-7200
או במייל: 26karov@gmail.com

ההרשמה לקבלת הגליון במייל
בכתובת
k6646201@gmail.com

קו כיסופים
שיעורי בית המדרש
וקבלת עדכונים שוטפים
02-664-6201

זמני השיעורים הקבועים:

ימי רביעי

ללכת עם תורה -
תורה כה תנינא (בשעה 20:30)
סיפורי מעשיות (בשעה 21:30)
משפ' מרגלית
רחוב הר' יצחק שמידן 22 בני ברק

שינויים בזמני ומיקום השיעורים
מתעדכנים בקו כיסופים 02-664-6201

לתרומות והנצחות:

נדרים פלוס < קופת 'כיסופים'

\\ כתבו עליך בפרשה להבדיל

טוב ורע מסוגלים לדור בכפיפה אחת, אם לכל אחד
מהם מקום מוגדר

דימוי עצמי הינו תחום חשוב ומורכב, המלווה מבוגרים כמו ילדים.

הנושא היותר סבוך, היא היכולת להיות מודע לחסרון או פגם אישיות.
להכיר בו, לחיות לצידו ולהתעלות מעליו.

אנשים נוטים בדרך כלל להתעלם לחלוטין מחסרונותיהם או לראות
אותם יותר מידי.

שתי הנטיות הקיצוניות הללו, עד כמה שהדבר מפתיע, משתייכות לתופעה
אחת: חוסר יכולת להבדיל.

מי שאינו מסוגל להבדיל בין פגם אופי לאישיות עצמה, בין חסרון לגופו של
דבר, עשוי לאמץ לעצמו כברירת מחדל גישה מתעלמת או לחילופין התמקדות
מוגזמת בחסרון.

שתי המגמות גרועות והרסניות. אולם ישנה גם דרך שלישית.

הבדלה יסוד הבריאה

התופעה היותר קדומה בטבע, היא ההבדלה.

זו למעשה הקרקע עליה צומחת ומתקיימת המציאות כולה.

בבריאת העולם נאמר: "ויבדל אלוקים בין האור ובין החושך".

ההבדלה מאפשרת את קיומם של מעשי בראשית.

מציאות של קודם הבדלה היא תוהו ובוהו, חוסר סדר, מצב בו הכל מעורב יחד.
לילה ויום, ארץ ויבשה, טוב ורע.

דור אחד הצליח לגלגל את גלגל העולם
אחורנית למצב תוהו וחורבן - דור המבול.

חטאי דור המבול הם השחתת הדרך. "השחית
כל בשר את דרכו". הגזילה והחמס יחד עם
עוונות נוספים, המיטו על הבריאה את האסון
הנורא בתולדותיה, את המבול.

המבול הוא חורבן ואובדן ההבדלה.

מים עליונים ותחתונים חוברים יחד למערבולת
אימה של הרס וחורבן. הדומם, הצומח, החי
והמדבר נעלמים בבליל מים זדונים.

המבול לא היה רק עונש. היתה זו תוצאה.
תוצאה של התנהלות מסוימת, כזו השוללת
מהמרכיבים השונים את מקומם האישי והנבדל.

עוון הגזל למשל, שולל את מקומו של הרכוש.
הגזול פולש אל שטח שאינו שלו, והורס את
המחיצה המשייכת לכל נברא את רכושו והונו
השייכים לו.

טוב ורע מסודרים

המבול בעיצומו, אך בעין הסערה, שטה לה
במנוחה נקודת חיים אחת על פני התוהו. תיבת
נח.

התיבה הזו מכילה את תמצית המין האנושי,
יחד עם בעלי החיים והצמחים שנועדו להוות
יסוד לצמיחתם המחודשת של מעשי בראשית.

התיבה מבטאת בצורתה המיוחדת את האדם
השלם השורד גם בעין סערת המבול החיצוני.

לעומת המצב השורר בחוץ, צורתה של התיבה
הפוכה בקוטביות - בחוץ מבול של אי סדר.
בפנים הסדר שולט בכל:

שלוש קומות, העליונה למגורי אדם, אמצעית
לבעלי חיים, תחתונה לזבל. לכל בעלי חי
מקומו המיוחד לו. לכל צומח שטח פרטי משלו.
לומר לך שהקרקע לקיומו של עולם היא סדר.

טמון כאן לימוד יסודי ומרתק יותר.

לא הטוב והרע הם שיוצרים בניין או חורבן.
הסדר, הוא שקובע!

אך לשם הבנת הדברים יש לשוב אחורנית, אל
רגעי בראשית.

בספרים הקדושים מובא שהפגם העיקרי בחטא
עץ הדעת היה כניסתו של הרע אל תוככי הטוב.

גם קודם לכן היה רע, אך הוא היה מרוכז בפינה
משלו. נחש הקדמוני היה גם לפני החטא, אך
היה לו מקום מוגדר בחוץ.

בערמומיותו הצליח הנחש לבוא בדברים עם
חוה, ובכך לפלוש אל תוככי הקדושה.

הנחש, כך מובא בדברי חז"ל, אמור היה מעיקר
בריאתו לשמש את האנושות באופן היעיל
ביותר. הגמרא בסנהדרין מכנה אותו 'שמש
גדול', וקובלת על ההפסד של אותו שמש.

הרע מסוגל לשמש את האדם, אילו רק ניתן
לו מקום ראוי. החורבן התרחש ברגע בו פלש
הנחש פנימה וקיבל זכות דיבור.

הפסולת ומקומה הראוי

כשהרע מקבל מקום מוגדר, הוא יכול לשרת
היטב את הטוב.

שימוש שכזה נעשה לדוגמה על ידי יהושע
בכיבוש הארץ.

כתבו עליך בפרשה !

אסור להתעלם

נחזור לעניינינו.

אנשים נוטים להגדיר את המציאות ואת עצמם באופן כוללני ומוחלט: 'היום היה יום גרוע', או 'לחילופין' 'היום היה פשוט מדהים'.

אנשים מקוטלגים גם הם בהתאם. ישנם רעים וטובים. גרועים ומקסימים.

הכל קוטבי. שחור לבן. מוחלט ובעצם נורא מעורבב.

יכולת הבחנה היא תעודת בגרות בעולם בו הכל מעורב טוב ורע. והדבר אומר שכשנהיה מסוגלים באמת להבחין, לא נאלץ יותר להתעלם.

ההתעלמות היא מוצא פופולארי מכל סבך. והיא נולדה בעקבות אי יכולתו של המין האנושי להתמודד עם גילויי רוע.

אנשים מתעלמים מדברים שקשה להתמודד איתם, אך התוצאה בדרך כלל הפוכה.

התעלמות לא מעלימה רע, בוודאי שאינה מתקנת אותו. היא רק מאפשרת לו לחדור בשקט מוחלט פנימה, ולהתנחל עמוק יותר במקום בו יהיה קשה לזהות אותו.

כל אחד מאיתנו מורכב מטוב וממה שיכול להיות יותר טוב. הגענו הנה על מנת לתקן ולהשתפר.

מטבע הדברים, החלקים המתפקדים שלנו בעולם הזה, אינם סטריליים לחלוטין.

שתי דרכים לפנינו. להעלים עין ולגרוס 'לא שמעתי, לא ראיתי'. או להיות מודעים, ואז לנסות להתמודד עם מה שלא כל כך בסדר.

היה זה בעיצומה של מלחמת מצוה לטיהור גבולות הארץ משבעת העממים המוחרמים, כאשר תימרות אש ועשן עולות מהריסות עיר ויריחו - הערים שנכבשו והושמדו על ידי צבאו של יהושע.

לפתע מופיעה בשערי מחנה צבא ישראל סיעת הולכי דרכים, יגעה בלויית בגדים ופרומת נעליים. חזותם מעידה עליהם כמי שבאים מארץ רחוקה. המראה החיצוני משווע לעזרה.

הם מציגים עצמם כבני אומה רחוקה שבאו הנה בשליחות זקניהם לכרות ברית עם ישראל.

הם שמעו על קריעת הים, כיבוש מלכי האמורי, והחליטו לכרות ברית עם העם הפלאי והבלתי מנוצח.

הסיפור שלהם נחקר, ויהושע מחליט לקבל את הצעתם וכורת עמם ברית.

רק שלושה ימים מאוחר יותר, מתגלה התרמית.

הנוודים האומללים אינם אלא שכנים קרובים. אלו הם בני גבעון המשתייכים לעם החיוי ושוכנים צפונית-מערבית לירושלים.

הזעם גדול, אך את הנעשה אין להשיב. השבועה ניתנה ואין דרך להפר אותה.

יהושע מקלל אותם נמרצות וקובע להם מקום בשולי העם.

הגבעונים מקבלים זכות קיום בתוככי גבולות הארץ, אך מתקיימים כגוף נפרד לגמרי. בזמן ששכן המקדש בנוב, שרתו שם הגבעונים כחוטבי עצים ושואבי מים.

זוהי דוגמה לרע שממוקם במקומו הראוי לו ומסייע לטוב.

כתבו עליך בפרשה

אנשים רבים מעדיפים את האפשרות הראשונה.

אנשים אחרים כושלים באפשרות השנייה.
משום שהם מודעים כל כך לרע, עד שאינם מסוגלים להתנתק ממנו אפילו לרגע בודד.

תיבת נח

תיבת נח מלמדת אותנו כיצד אמורה להיראות קומת האדם.

למעלה, ראש. באמצע, בעלי חיים, כלומר המידות וההרגשות. ולמטה, פסולת.

אין אדם נטול פסולת, כפי שאין מפעל שאינו פולט עשן, או בית חסר פח אשפה.

פינת האשפה שבכל בית מתוקן, אינה מונעת מבני הבית להתאסף בסלון ולבלות שם בנעימות, או לאכול לשובע במטבח נקי ומסביר פנים.

אדרבה, הפח שבפינת החדר, אמור לאפשר זאת.

אם לפסולת מוקצה מקום משלה, אגפי הבית האחרים יהיו מן הסתם נקיים.

מהסיבה הזו, חשוב מאוד להקצות לפסולת מקום מוגדר. שאם לא כן, הדירה תהפוך מהר מאוד למזבלה.

בנפש פנימה גם כן. לכל אחד מאיתנו חדרים רבים. יש את הסלון, המטבח, החדרים, ויש גם מקום מיוחד להשלכת פסולת.

כל יהודי נקרא לפחות שלוש פעמים ביום אל בית המלך. מוזמן אל הקודש פנימה, לעמוד לפני השם ולהתפלל.

בזמנים שכאלו, חייבים להתלבש בהתאם. ובעיקר, לזכור להניח את הפסולת במקומה. אין צורך 'לגרור' אותה לכל מקום.

יהודי מול קונו, הוא יהודי נקי ומטוהר. הרע שהופיע בתוכו לפני רגע, חייב להישאר כעת בחוץ. שאם לא כן, אנחנו ניגשים לתפילה מוכתמים בפסולת, מבחינה הלכתית הדבר אסור.

לא לחינם קובעת ההלכה, שמיקומו של המתפלל חייב להיות נקי מפסולת בעלת ריח רע.

כעת שימו לב!

מה יעשה מתפלל שנקלע למקום בו מונחת פסולת שכזו? הוא אמור רק להפוך את פניו לצד אחר, להתרחק ארבע אמות ולהתפלל.

הרע ישנו, והוא מודע לכך. אך יש לו מקום מוגדר - הגדרה יוצרת הפרדה.

יהודי, בשעה שהוא עסוק בטוב, אמור לשכוח לגמרי מהרע.

ידיעת הרע עלולה להעניק לו מציאות, ולכן בשעה של עיסוק חיובי, יש להתנתק מכל מחשבה על השלילי. זו הדרך לטהרה וניקיון.

נמצינו למדים:

בכל אחד מאיתנו משמשים לסירוגין הטוב והרע. ניתן להתעלם מהרע, או לחשוב ממנו כל היום.

הדרך השלישית מציעה להגדיר עבורו מקום.

הגדרה יוצרת הפרדה וניקיון.

\\ להתקרב למציאות השקעות בע"מ

למה זה קורה לנו שוב ושוב? – המדריך למשקיע
המציאותי

אחר תקופה ארוכה שבה עסקנו בענייני דיומא, בחודשי אלול-תשרי, הגיע הזמן לחזור למסע שהעסיק אותנו רבות במהלך השנה האחרונה.

ובמילים קצרות: הגיע הזמן לחזור למציאות.

סתם...

מה זו המציאות אם לא ענייני דיומא.

הרי כבר למדנו במסגרת זו, שההכנה למצוה גם היא חלק מהמציאות, ואינה נחשבת כמו חיים בעתיד.

הקדשנו לכך כמה פרקים בעבר.

על כל פנים, כעת כשהחגים כבר מאחורינו, ולפנינו חורף ארוך וגשום בעזרת השם, זהו הזמן המתאים לחזור לסדרה שלנו: להתקרב למציאות.

לבחון היכן אנו חיים בעולם והיכן לא.

לעצבן ולהתעצבן קצת יחד. מה יש?

זה הכיף שלנו, לא?

אז זהו שלא.

אין לנו עניין להרגיז ולשבור מוסכמות - למרות שכך בהחלט זה נראה.

האידיאל שלנו הוא לקלף את כל הלבושים והעטיפות שמלבישים עלינו ומתערבים לנו בחיים, ולזכות להתחבר לדבר היחיד שיש - למציאות.

למציאות של העולם. למציאות של הזמן. למציאות שלנו.

ואם זכינו לעצבן משהו על הדרך, והיה זה שכרנו...

חזרה והטמעה

אז חברים, בואו ונתחיל שוב.

האם למישהו יש נושא מסוים שהוא רוצה שנתחיל לדון בו ודרכו נתקדם הלאה?

תלמיד: לי יש נושא אקטואלי שמעסיק אותי וטורד את מנוחתי בשבועות האחרונים.

אבל שניה אחת לפני כן.

אני לא בטוח שכולנו זוכרים בדיוק את כל מה שלמדנו במסגרת ההתקרבות למציאות.

עסקנו בכל כך הרבה פנים של אותו נושא.

דיברנו על לחיות בהוה ולא בעבר ובעתיד, ועל לחיות את עצמנו ולא את הזולת.

כפרנו בעצם המושג 'בעיה', והבנו שזו המצאה שנמצאת בראש שלנו ואינה חלק מהמציאות.

למדנו על תפילה בכוונה נכונה ועל התחברות למעשה הפיזי של המצוות.

ונגענו בעוד תתי-נושאים רבים ומגוונים.

מקווה מאוד שבמהלך הדיונים הבאים ניזכר בנושאים הללו ונציף אותם שוב.

זה טוב גם בשביל החזרה וההטמעה שלהם בחיינו. וגם בשביל לחדד דברים שאולי לא מספיק הובהרו בעבר.

אז קדימה, מה יש לך לספר לנו?

סיפור חוזר

תלמיד: אני מדבר על הפרשיה הכאובה שהתפוצצה לאחרונה, עם ההשקעות של אברכים שלכאורה ירדו לטמיון.

למה הסיפור הזה חוזר על עצמו כל כך הרבה פעמים?

טוב, זו באמת פרשיה כאובה שחוזרת על עצמה מידי תקופה.

גם מי שלא נחשף לפרשיה הספציפית, מכיר מקרים דומים.

אברכים רבים משקיעים כספים במיזם מסוים שאמור לפי הספר להניב רווחים אדירים.

חבר הביא חבר, השקעה גוררת השקעה, והפרויקט צובר תאוצה.

משקיעים ראשונים מציגים רווחים, וסוחפים אחריהם עוד ועוד.

לא מדובר בהכרח על מגדלים פורחים באוויר. פעמים רבות המודל הגיוני פחות או יותר, ויש בסיס מוצק לתקווה.

ייתכן שברקע מהבהבים כמה סימני שאלה ותמרורי אזהרה, שבאופן טבעי היו אמורים לעורר תהיות אצל המשקיעים.

אבל הכסף הגדול העתידי קורץ מידי, ורבים רבים משקיעים את מיטב כספם במיזם, לוקחים הלוואות ומשעבדים נכסים על חשבון הרווחים העתידיים.

ואז, שוד ושבר.

השמועות מתחילות להתרוצץ. משהו מסתבך. האם יש מעילה בכספים? מתברר שהרווחים האחרונים נגזרים מתוך כספי המשקיעים האחרים.

מכאן לשם, הבהלה מתגברת וגורמת לקריסה של ממש.

הנושא עובר לדיונים בבתי דין או לחילופין בבתי משפט, ועוד מאות משפחות מצטרפות לא עלינו למעגל המפסידים התורניים.

להתקרב למציאות!

תפיסה שגויה

אודה על האמת, אני לא מכיר מספיק לעומק את המקרה הספציפי עליו אתה מדבר, אבל בגדול, זו המסגרת של רוב הסיפורים.

הכאב הוא גדול. ההפסד צורב.

ותמיד קמים החכמים שלאחר מעשה, זורים מלח על הפצעים, ומכריזים ואומרים: אמרנו לכם! הזהרנו אתכם! למה לא הקשבתם לנו?

זו לא המטרה שלנו.

אנו גם לא מתיימרים להבין יותר מאחרים בענייני השקעות. ייתכן מאוד שגם אנחנו היינו נופלים באותה סיטואציה.

אבל יש כמה נקודות מאוד חשובות בנושא הזה, שניתן לקחת לתחומים רבים בחיים, והן קשורה מאוד לדברים שדיברנו עליהם בעבר.

וכאן חשוב להבהיר:

המקרים הללו חוזרים על עצמם יותר מידי פעמים, מכדי לתלות את הבעיה רק בפרטים הטכניים של ההשקעות או באופי המשקיעים.

יש כאן בוודאי כמה וכמה תפיסות כלליות שגורמות לסיפור הזה להפיל אותנו שוב ושוב.

באחת מהן אני רוצה לגעת עכשיו.

אז בואו נתבונן ביחד, בכנות ובענווה, ובעיקר, בלי שיפוטיות. פשוט להתבונן.

מה התחליף?

הרבה מאוד מההשקעות הללו לא עומדות בכל כללי הזהירות הנדרשים.

במקרים רבים, משקיעים מנוסים בעלי ממון שאינם זקוקים נואשות לכסף, יתרחקו מהשקעה זו.

הם מזהים כאן סיכון מוגבר מידי.

ושוב, גם בהנחה שמדובר בעסקה הגיונית ולא ממש בגדר עורבא-פרח. עדיין בדרך כלל אנשים מבחוץ יוכלו להצביע על כמה וכמה סיכונים שמחריגים את המיזם המדובר מהגדרת השקעה בטוחה.

אז למה בכל זאת אנחנו מתפתים להשקיע שם? למה אנחנו מסכימים לקחת את הסיכון?

כי פשוט אין לנו ברירה.

וכאן טמון עוקץ.

על פניו, אנחנו נמצאים בבעיה חמורה.

במצבנו כיום, לחתן ילדים זה פרויקט קשה ובלתי הגיוני.

בדרך הטבע, על פי מחשבון וטבלאות אקסל, זה פשוט לא ראלי.

אנו בקושי שורדים את היום יום, אז איך אפשר לחשוב על חתונות של הילדים?

וגם אם נניח והצלחנו בסייעתא דשמיא לשים מאות אלפי שקלים בצד, זה אפילו לא תחילת ההתחלה.

כולנו יודעים זאת. המצב לא פשוט.

פשוט אין לנו ברירה.

לא לעשות כלום, זה בוודאי מתכון בטוח לפשיטת רגל.

בלית ברירה אנחנו נאלצים לחפש עסקאות שיש בהן אולי סיכון מוגבר מעבר לרף הבטיחותי, אבל לפחות הן טומנות גם סיכוי גדול להצלחה.

זו התשובה שלנו לכל אותם מצקצקי הלשון, שמזהירים אותנו: זה לא מספיק בטוח.

מה אתה רוצה שנעשה? יש לך תחליף להציע לנו?

אתה ברוך השם מסודר. יש לך את הפריבילגיה לוותר על ההזדמנות. לנו אין.

אין תחליף

והנה הגענו לטענה שיושבת על תפיסה שאפשר לאתגר אותה.

האם הטענה שאין לנו תחליף, היא טענה?

מי אמר שאמור להיות לנו תחליף?

אם המציאות היא שאין לנו יכולת כלכלית הגיונית לחתן ילדים, אז זו המציאות.

אין תחליף למציאות!

תלמיד: לא הבנתי.

הדברים הללו שוללים את כל המושג השתדלות.

אם זו המציאות, ואין לה תחליף, אז למה להשתדל בכלל בענייני פרנסה?

רגע רגע. בלי לחץ. בוא ננשום קצת אוויר.

כבר דיברנו הרבה על כך שאם יש לנו אפשרות להשפיע על המציאות, זה גם חלק מהמציאות.

הקב"ה שם אותנו כאן במציאות דינמית ומשתנה, ונתן בידינו את אפשרות הבחירה וההשפעה עליה.

ולכן, כל מה שנכנס לגדר השתדלות, הוא בוודאי חלק מהמציאות.

אנחנו מדברים על פעולה שחורגת מגדר ההשתדלות.

אני לא יודע לנקוט במספרים, אבל בוא נניח שהשקעה שיש בה ארבעים אחוז סיכון, כבר חורגת מגדר ההשתדלות.

וכעת ניצבות בפנינו שתי אופציות:

האחת, להשקיע במיזם שיש בו יותר מארבעים אחוז סיכון.

והשניה, לא לעשות כלום. ועל פי דרך הטבע לא להצליח לחתן ילדים בהמשך.

אצל רובנו, האופציה השניה היא בכלל לא אופציה.

זה לא יכול להיות שאין לנו אפשרות לחתן הילדים שלנו. אין כזה דבר!

להתקרב למציאות!

הרי אנחנו אמורים כן להצליח. כל השאלה היא איך.

אז אם יש בפנינו רק אופציה אחת, אנו עלולים להתפתות ולקחת סיכון שחורג מגבולות ההשתדלות.

לא לעשות

מה היה קורה אילו היינו מסונכרנים ומחוברים למציאות?

היינו מסוגלים לעכל שיכול להיות שהמציאות היא שלא נצליח לחתן את ילדינו בכבוד.

כן. זה כואב מאוד. אבל ייתכן וזו המציאות.

כעת, נבדוק האם יש בידינו אפשרות הגיונית וראויה להשפיע על המציאות.

אם ההשקעה שעומדת לפתחנו היא אכן עומדת בקריטריונים ובגדרי ההשתדלות, נעשה אותה.

ואם לא, אז פשוט לא.

תלמיד: אז מה אתה רוצה, שלא אעשה כלום? שאחכה לחתונה של הילדים, ואז אראה שאין לי איך להתחיל?

כן.

תלמיד: מה?

כן. כן.

אל תעשה כלום.

אם אין לך פעולה הגיונית שנכנסת בגדרי השתדלות, אל תעשה כלום.

כי זו המציאות.

תלמיד: ו...

בלי ו...

אין ו...

אין לי מושג מה יהיה בהמשך. ייתכן מאוד והמצב יהיה עגום. אבל מה לעשות?

ושוב, אין כוונתנו לומר שלא צריך לחשוב על העתיד.

ייתכן וראוי לכל אדם להקדיש זמן בכל יום לחשוב על אפיקים ואפשרויות שיסייעו לו בעתיד לחתן ילדים.

אבל דבר אחד מוכרח לרדת מהשולחן

ההרגשה שאנחנו מוכרחים לעשות משהו. ואין אופציה שלא נעשה משהו.

זה נובע מהתנגדות למציאות.

מתפיסה שמוכרח להיות שהמציאות תתנהל כפי שנדמה לי שהיא צריכה להיות.

זה מה שגורם לנו לעשות מעשים מבוהלים, ולפעול באופן שחורג מגדרי ההשתדלות.

קוראים יקרים, הצפנו נושא טעון, יש עוד הרבה מה להאריך בו, אולם זה תלוי בכם

אם יש לכם הארות, הערות או גערות - כתבו לנו

ניסופים

פשוט לחיות עם השם